

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5

MAJ 1951

100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5

MAJ 1951

100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 7 kr. i Danmark og 1½ dollar i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til

Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Mary Kaiser,
forretningsfører.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Inger Pedersen,
assist. redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Majsang	126
Fra missionens præsidentskab	127
Hvem er mormonerne?	128
Guldkorn	137
Til mør!	138
Præstedømmet	139
Kirken ude omkring	140
Hvad er hensigten med dette liv?	140
Kredslærernes budskab	141
Kvindelig hjælpeforening	142
Kvindelig hjælpeforenings møder	142
Søndagsskolen	143
Primary	144
Genealogisk forening	145
Ungdomsforeningen	145
Distriktskonferencerne i den danske mission - foråret 1951	146
Eksemplets magt i kredslærerarbejdet	150
Emigranten	151
Fra missionsmarken	152

MAJSANG

*Der er forår i luften, og blomsterne gror,
og hvert levende træ sætter skud.
Hver en skabning, der lever og ånder på jord,
synger jubel- og vårtoner ud.*

P. Holme Hansen.

FRA MISSIONENS PRÆSIDENTSKAB

Hvad betyder mor for Dem? Ordet „mor“ repræsenterer eller betyder noget godt, et godt liv. Ærer vi vore mødre? Det vil vi gøre, når vi opretholder de høje idealers standarder, som hun lærer os. Dersom vi omstyrter disse idealer og bryder dem og lever et verdsligt liv, så ærer vi ikke vor mor, og vi knuser ofte hendes hjerte. Hvor der er kærlighed, der er der også respekt og vilje til at følge de kærlige anvisninger, der gives os. Jesus lærte os dette, da Han sagde: „Dersom I elske mig, da holder mine befalinger!“, og på samme måde fortæller vore handlinger om vor kærlighed til mor. Dersom vi ignorerer hendes anvisninger, så viser vi, at vi ikke bryder os om, hvad hun siger. Kan vi holde af et menneske, som vi ikke agter eller respekterer?

Lad os ikke begrænse os til at hædre mor en dag om året. Hver eneste dag er en mors dag. Vi skulle hver dag hædre hende og vise hende vor kærlighed. Lad os gøre hendes byrder lettere ved at hjælpe hende. Lad os fortælle hende, at vi påskønner alt, hvad hun gør, og lad os i vort daglige liv lade hende og alle andre vide, at vi elsker hende og skatter hende meget højt, idet vi efterlever de retfærdige principper, hun lærer os. Det er den rette måde at hædre mor på!

Edward H. Sørensen.

Henry J. Lojborg.

Richard C. Jensen.

„Hvem er mormonerne?“

Vidner.

I juni 1829 var oversættelsesarbejdet tilendebragt. Der var blevet anvendt ca. 3 måneders flittigt arbejde på denne opgave, skønt Joseph Smith havde haft pladerne i næsten to år. I al den tid havde han benyttet sig af enhver forsigtighedsregel for at passe på dem, for at han ikke skulle miste dem. Ingen fik lov til at se dem.

Men under oversættelsen havde han opdaget, at selv bogen erklærede, „at tre vidner skal se den ved Guds kraft foruden ham, til hvem bogen skal gives; og de skal bevidne, at bogen og de ting, den indeholder, er sande, og der er ingen anden, som skal se den, undtagen nogle få i overensstemmelse med Guds vilje for at bære vidnesbyrd om hans ord for menneskenes børn; thi Gud Herren har sagt, at de trofastes ord skal tale, som om det var fra de døde.“

Blandt dem, som for en væsentlig del hjalp med i arbejdet, var Martin Harris og Oliver Cowdery, som vi allerede har set. En anden ung mand, David Whitmer, havde også hjulpet til, selv om det kun var et kort stykke tid. Da disse tre erfarede, at der skulle være vidner, tilbød de sig.

Joseph bad til Herren, og siden sagde han til de tre, at dersom de ville ydmyge sig, ville de måske få privilegiet at se de gamle optegnelser og få ansvaret med at bevidne overfor verden, hvad de havde set.

En sommerdag i året 1829 gik Joseph Smith, Oliver Cowdery, Martin Harris og David Whitmer ud i skoven i nærheden af Whitmers hjem i den sydlige del af staten New York. I dagens lys knælede de ned i bøn, Joseph bad først, fulgt af de andre efter tur. Men da alle havde bedt, havde de ikke fået noget svar. De gentog det hele, stadig uden resultat. Efter dette andet mislykkede forsøg foreslog Martin Harris, at han trak sig tilbage, da han folte, at det var ham, der stod i vejen for deres modtagelse af en tilkendegivelse. Med Josephs samtykke forlod han dem.

Igen knælede de tre ned i bøn, da de lidt efter så et lys over dem i luften, og en engel stod foran dem. Han holdt pladerne i sine hænder, og roligt og behersket vendte han dem blad for blad for deres øjne, så de kunne se indgraveringerne derpå. De hørte derpå en stemme over dem sige: „Disse plader er blevet åbenbaret ved Guds kraft, og de er blevet oversat ved Guds kraft. Oversættelsen deraf, som I har set, er korrekt, og jeg befaler jer at bære vidnesbyrd om det, I nu ser og hører.“

Joseph forlod så Oliver og David for at finde Martin Harris. Han fandt denne ivrigt bedende og forenede sig med ham i alvorlig bøn til Herren. Den bøn blev hørt med en lignende oplevelse, som de andre havde haft.

Som følge af denne oplevelse skrev disse mænd følgende uderskrevne erklæring, som fandtes i den første udgave af Mormons bog, og som har været trykt i hver eneste udgave siden da.

„Det gøres herved vitterligt for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, til hvem dette værk måtte nå: At vi gennem Gud Faderen og vor Herres Jesu Kristi nåde har set de plader, som indeholder denne optegnelse, som er en beretning om Nephis folk og ligeledes om lamaniterne, deres brødre, og ligeledes om Jareds folk, der kom fra tårnet, om hvilket der er talt. Og vi ved også, at de er blevet oversat ved Guds gave og kraft; thi hans røst har kundgjort os det, hvorfor vi med sikkerhed ved, at dette værk er sandt. Endvidere bevidner vi, at vi har set de indgraveringer, som findes på pladerne, og at de er blevet os vist ved Guds gave og kraft og ikke af noget menneske. Og vi erklærer i al troværdighed, at en Guds engel kom ned fra himlen, bragte pladerne og lagde dem for øjnene af os, således at vi så og betragtede dem og indgraveringerne på dem; og vi ved, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi nåde, at vi så dem, og vi bærer vidnesbyrd om, at disse optegnelser er sande. Og det er vidunderligt for vore øjne. Ikke desto mindre hør Herrrens røst os, at vi skulle bære vidnesbyrd derom, hvorfor vi bærer vidnesbyrd derom for at være lydige mod Guds befalinger. Og vi ved, at dersom vi er trofaste i Kristus, vil vi kunne holde vore klæder rene for alle menneskers blod og blive fundet uplettede for Kristi domstol samt bo hos Ham evindeligt i himlene. Og ære være Faderen, Sønnen og den Helligånd, som er een Gud. Amen.“

Oliver Cowdery.

David Whitmer.

Martin Harris.

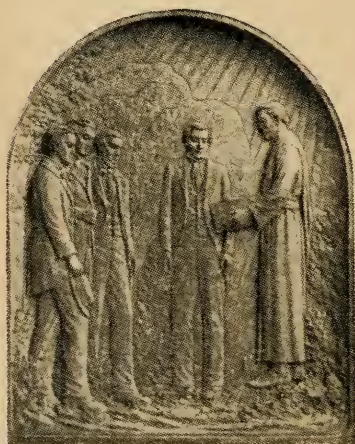
Foruden de tre vidner var der otte andre, som så pladerne. Deres oplevelse var imidlertid ikke forbundet med noget mirakuløst. Det skete kun en eller to dage efter, at englen havde vist de tre optegnelserne.

Joseph Smith indbød otte mænd til at se pladerne. De samledes omkring ham, og han viste dem optegnelserne. Det var igen i dagens fulde lys. Hver eneste af dem fik fuldstændig lov til at gennemblade den mærkelige optegnelsernes uforseglede del og nøje undersøge indgraveringerne. Der var ikke noget hemmeligt ved det og ingen tilkendegivelse af himmelske væsener. Det var en ligefrem oplevelse og erfaring, fyldt med kendsgerninger, som alle deltog sammen i. Her er deres vidnesbyrd om det. Det er ligeledes blevet trykt i alle udgaver af Mormons bog.

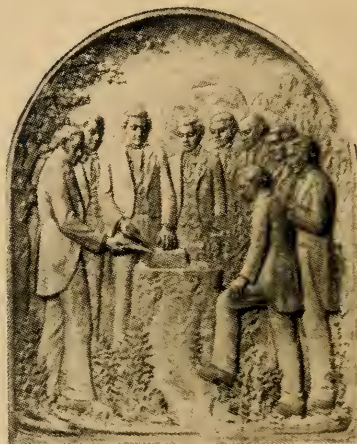
„Det gøres herved vitteligt for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, til hvem dette værk måtte nå: At Joseph Smith, oversætter af dette værk, har vist os de omtalte plader, der ser ud, som de var af guld; og alle de blade, som ovennævnte Smith har oversat, har vi holdt i vore hænder, og vi så også indgravningerne derpå, der altsammen har udseende af at være ældgammelt, kunstfærdigt udført arbejde. Og vi bærer vidnesbyrd i al troværdighed, at ovennævnte Smith har vist os de omtalte plader; thi vi har set dem og løftet på dem og ved med vished, at omtalte Smith har dem. Og vi giver vore navne til verden for at bevidne overfor verden, hvad vi har set; og vi lyver ikke, Gud er vort vidne.“

*Christian Whitmer.
Jacob Whitmer.
Peter Whitmer, jun.
John Whitmer.
Joseph Smith, sen.
Hyrum Smith.
Hiram Page.
Samuel H. Smith.*

Der findes snesevis af artikler og afhandlinger, der behandler disse to vidne-grupperes erklæringer. I over hundrede år er der blevet givet forskellige forklaringer i et forsøg på at motivere deres vidnesbyrd på en anden basis end den, vidnerne erklærede var tilfældet. I den sidste analyse peger alle omstændighederne — den kendsgerning at begge oplevelser fandt sted i dagens lys, at der var to vidt forskellige oplevelser, at alle de implicerede var modne mænd med sund dømmekraft — disse kendsgerninger sammen med disse menneskers fremtidige handlinger og erklæringer peger alle mod den slutning, at situationerne i hvert tilfælde var netop, som de sagde, de var. Der

De tre vidner.

De otte vidner.

Ovenstående to billeder viser plader fra monumentet på Cumorah høj.

var ingen hemmelig forståelse, ingen kneb, intet bedrageri. I hvert tilfælde var det en nøgtern, virkelig oplevelse, som ingen af de deltagende nogensinde glemte.

Hver eneste af de tre vidner forlod Kirken, der var grundlagt gennem Joseph Smith. De to af dem var i stærk opposition mod ham. Men ikke een af dem fornægtede nogensinde sit vidnesbyrd angående Mormons bog. I virkeligheden bekræftede hver eneste af dem ved mere end én lejlighed for deres død dette vidnesbyrd.

Martin Harris og Oliver Cowdery kom tilbage til Kirken efter års utilfredshed, men selv da de stod udenfor, sagde de dristigt god for den erklærings gyldighed, som de havde sat deres navn under på i Mormons bog. David Whitmer kom aldrig ind i Kirken igen, men han indtog ved mange lejligheder det samme standpunkt, som hans fæller havde indtaget, og kort før sin død udgav han en pjece, hvori han dementerede beretninger, som fandtes i „Encyclopedia Americana“ og „Encyclopedia Britannica“, som gik ud på, at vidnerne havde fornægtet deres vidnesbyrd.

Af de otte vidner forlod tre Kirken, men ikke én af dem så meget som antydede, at de fornægtede deres vidnesbyrd.

Bogen udsendes.

Da oversættelsen var færdig, kunne bogen trykkes og udsendes, altsammen muliggjort ved hjælp af Martin Harris, som pantsatte sin farm som garanti for trykkeomkostningerne. Arbejdet blev udført af Egbert B. Grandin i Palmyra, som trykte et oplag på fem tusind for et beløb af tre tusind dollars. Bogen var på mere end fem hundrede sider og blev kaldt Mormons bog, eftersom den fordums profet Mormon havde været dens hoved-udgiver. Den forelå færdigtrykt i foråret 1830.

Efterhånden som den blev sat i omløb og læst, fremstod der et andet vidne angående dens ægthed, måske stærkere og kraftigere end deres vidnesbyrd, som havde set pladerne. I slutningen af bogen findes disse ord: „Når I modtager (læser) disse ting, formaner jeg jer til at spørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og om I spørger med et oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Heligånds kraft“

Størstedelen af mormonismens første tilhængere kom ind i Kirken gennem læsning af Mormons bog. Tusinder gav deres liv for deres tros skyld. Siden bogens første udgivelse er den blevet oversat til 22 sprog, og den har påvirket folks liv i mange lande. De har båret vidnesbyrd om det. De lidelser, de har

udstået og det, de har udført, er måske det stærkeste af alle vidnesbyrd om guldpladernes virkelighed og deres oversættelse til Mormons bog til i dette slægtled at blive et andet vidne for Kristus.

8. kap.

Kirken organiseres.

Ikke længe efter, at Joseph Smith var blevet ordineret af Peter, Jakob og Johannes, fik han at vide, at Jesu Kristi Kirke igen skulle oprettes på jorden. Denne begivenhed fandt formelt sted næste forår i Peter Whitmers hjem i Fayette Township, Seneca County, New York.

Tirsdag den 6. april 1830 samledes seks mænd i Whitmers hjem. Der var andre til stede, men disse seks tog del i selve organiseringen, fordi staten New Yorks love krævede dette antal til dannelsen af en forening. Navnene på dem var Joseph Smith, jun., Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer, jun., Samuel H. Smith og David Whitmer. Det var alle unge mænd, idet gennemsnitsalderen kun var 24. De var alle tidligere blevet døbt.

Mødet blev åbnet med „højtidelig bøn“. Efter bønnen spurgte Joseph Smith de tilstedeværende, om de var villige til at antage ham og Oliver Cowdery som deres åndelige ledere. Alle var enige derom. Derpå ordinerede Joseph Smith Oliver Cowdery til embedet som ældste i præstedømmet, og Oliver Cowdery ordinerede derefter Joseph Smith. De lagde så hænderne på hovedet af de andre tilstedeværende og bekræftede dem som medlemmer af Kirken og gav dem den Helligånds gave. Herrens nadver blev dernæst uddelt, hvorefter andre blev ordineret til embedet som ældste.

Medens mødet stod på, modtog Joseph en åbenbaring, hvori han udpegedes som „seer, profet og en Jesu Kristi apostel“. Siden da er han i Kirkens sprogbrug blevet omtalt som „profeten“. Kirken blev samtidig instrueret om at føre protokol over alt, hvad der foregår, en praksis, som man siden har fulgt meget nøje.

Kirkens navn.

Den nye organisation blev ved åbenbaring kaldt Jesu Kristi Kirke, hvortil udtrykket Sidste Dages Hellige senere blev føjet. Det er værd at lægge mærke til. Kirken blev ikke opkaldt efter Joseph Smith eller noget andet menneske. Ej heller blev den opkaldt efter nogen ejendommelighed ved dens ledelse eller

funktion, som det har været tilfældet med mange religionssamfund. Det var Jesu Kristi Kirke, gengivet til jorden i „de sidste dage“, og den var således bestemt til det.

Et andet interessant forhold er den måde, hvorpå Kirkens embedsmænd udnævnes. Joseph Smith var blevet guddommeligt valgt til at lede arbejdet, men hans stilling som leder var underkastet medlemmernes samtykke. Lige siden dette første møde i 1830 har Kirkens medlemmer med mellemrum samlet sig for at „opretholde“ eller stemme på dem, der er blevet valgt til at lede Kirkens anliggender. Ingen præsiderer uden medlemmernes samtykke. Der blev indkaldt til et møde den påfølgende søndag, og ved den lejlighed holdt Oliver Cowdery den første offentlige tale i Kirken. Der blev døbt endnu seks ved slutningen af dette møde, og en ugestid senere blev endnu syv andre indlemmet i Kirken. Da den første hovedkonference blev afholdt i juni, var medlemstallet nået op på 27 personer, og ved slutningen af konferencen blev 11 døbt i Seneca-søen.

Samme måned blev den første missionær-virksomhed påbegyndt. Samuel H. Smith, profetens 19-årige broder, fyldte sin ransel med eksemplarer af Mormons bog og tog af sted på en rejse gennem nabobyerne for at gøre folk kendt med den nyligt udkomne bog. Efter at have gået ca. 40 km den første dag, gik han hen til en kroejer for at bede om natlogi. Da kroeværten hørte om Samuels mission, beordrede han ham vist ud. Den unge ældste sov den nat under et æpletæ.

Næste dag besøgte han en metodistpræsts hjem. Præsten, John P. Greene, traf forberedelse til at besøge sit pastorat. Præsten selv var ikke interesseret i at læse bogen, men antydede, at han ville tage bogen og føre en liste over enhver, som brød sig om at købe et eksemplar. Samuel vendte hjem og følte, at hans anstrengelser havde været forgæves; det var usandsynligt, at en metodistpræst ville tilskynde sin menighed til at købe Mormons bog.

Men der skete noget mærkeligt. Fru Greene fik fat på bogen og blev i høj grad interesseret i den. Hun bad indtrængende sin mand om at læse den, og begge sluttede sig senere til Kirken. Dette selvsamme eksemplar faldt i hænderne på Brigham Young i Mendon, New York. Det var hans første kontakt med Kirken. Omtrent to år senere blev han døbt efter omhyggeligt studium og undersøgelse.

Bogen, som Samuel Smith og andre solgte og uddelte, havde en noget lignende virkning på mange sådanne stærke karakterer. Parley P. Pratt, en campbellitisk præst læste rent tilfældigt et lånt eksemplar og sagde kort efter farvel til sin gamle præstevirksomhed og sluttede sig til den nylig organiserede kirkes rækker. Han tog bogen med sig til sin broder Orson, der

senere blev berømt som videnskabsmand og matematiker, som snart derefter kastede al sin energi ind i den nye sag for at fremme den. Willard Richards, en læge fra Massachusetts, bemærkede efter at have læst en enkelt side af bogen: „Enten Gud eller djævelen skrev denne bog.“ Han læste den gennem to gange på ti dage og sluttede sig til sagen.

Og på denne måde fik bogen større og større indflydelse. Gennem den fik Kirkens medlemmer det øgenavn, som de har været kendt under siden — mormoner. Selv om de lagde vægt på denne den vestlige halvkugles hellige skrift, mistede de dog aldrig bibelen af syne, men antog ligeledes den og forsvarede den ivrigt som Guds ord.

Forfølgelse.

Det nye værk blev ofte bittert angrebet i den tids religiøse bigotteri. Kort efter Kirkens stiftelse blev Joseph Smith arresteret, medens han ledede et møde i Colesville, New York. Han blev anklaget for at være „en uordentlig person, som satte landet i oprør ved at prædike Mormons bog“. De forskellige vidneudsagn var lige så latterlige som selve anklagen, men ikke så snart var han blevet sat på fri fod af dommeren, førend han blev arresteret, anklaget for noget lignende og slæbt til en anden by til forhør for atter at blive sat på fri fod. Således begyndte den forfølgelse, som skulle plage ham lige til hans død.

Mission til Lamaniterne.

Kirkens anden hovedkonference blev afholdt i september 1830. Blandt de sager, der blev taget op til behandling, var Oliver Cowderys kald til at udføre en mission „i ørkenen gennem de vestlige stater til indianerterritoriet“. Peter Whitmer, Parley P. Pratt og Ziba Peterson blev senere kaldet til at ledsage ham. Som forholdene blev, kortlagde denne mission meget af Kirkens fremtidige historie.

I oktober forlod de fire mænd deres familier og tog af sted til fods. I nærheden af byen Buffalo traf de medlemmer af Catteraugus indianerstammen, som de fortalte historien om Mormons bog, idet de forklarede, at den indeholdt en beretning om deres forfædre. Mange viste sig stærkt interesserede, og missionærerne gav dem af dem, som kunne læse, eksemplarer af bogen.

Ældste Pratt havde før sin omvendelse til mormonismen været lægprædikant i Disciplenes Kirke, som var grundlagt af Alexander Campbell. Han var nu ivrig efter at diskutere mormonismen med sine tidligere meningsfæller, og missionærerne tog derfor til det nordlige Ohio, hvor der boede mange af hr.

Campbells tilhængere. Ældste Pratt søgte i særdeleshed sammen med Rigdon, en af de førende præster i dette samfund.

Hr. Rigdon tog hjertelig imod missionærerne, men var skeptisk overfor den historie, de fortalte. Alligevel gav han dem lov til at prædike til menigheden, og han gik ind på at læse Mormons bog. Snart var hele distriktet i bevægelse. Ældste Pratt beskrev forholdene således: „Troen var stærk, glæden stor og forfølgelserne svære.“

En sjælehøst.

I lobet af tre uger var der blevet døbt 127 mennesker. Før missionærerne tog af sted i december, var Sidney Rigdon blevet en ivrig forkæmper for mormonismen, og ca. tusind mennesker var blevet medlemmer af Kirken.

En af de nyomvendte, dr. Frederick G. Williams, fulgte med missionærerne vest fra Ohio. De tilbragte mange dage blandt Wyandotindianerne, som boede i den vestlige del af staten, og fortsatte derpå deres rejse til St. Louis, det meste af vejen til fods.

Om rejsen til St. Louis skriver ældste Pratt: „Vi gik til fods tre hundrede miles gennem uhyre prærier og gennem uvejsomme snemasser; der var kun få huse, og der var langt imellem dem; den råkolde nordvestvind blæste os altid så skarpt i an-

Joseph Smith fortæller en gruppe indianere historien om deres forfædre, således som den står skrevet i Mormons bog.

sigtet, at det næsten kunne rive huden af ansigtet. Vi vandrede hele dage, fra morgen til aften, uden at se et hus eller ild, og vadede i sne til knæene for hvert skridt; kulden var så hård, at sneen ikke smeltede på sydsiden af husene, selv i middags-solen, i næsten seks uger. Vi bar vort tøj, forskellige bøger, majsbrød og svinekød på ryggen. Vi spiste ofte vort frosne kød og brød på vejen; brødet var sommetider så frosset, at vi ikke kunne bide i det med undtagelse af yderskorpen.“

Efter missionærerne var ankommet til Independence, Jackson County, Missouri, traf de forberedelser til at besøge indianerne i det tilstødende grænseområde. De traf høvdingen for „the Delawares“, som modtog ham venligt og med stor interesse lyttede til beretningen om Mormons bog. Efter at have talt med dem i nogle dage beordrede regeringsagenter, på befaling af intolerante religiøse personer, dem ud af indianerterritoriet. Fire af missionærerne blev i Missouri i nogen tid, medens ældste Pratt blev bedt om at vende tilbage til New York for at aflægge rapport til Kirkens ledere.

Den første flytning mod vest.

Da han nåede Kirtland, Ohio, blev han overrasket ved at træffe Joseph Smith dér og at erfare, at Kirkens medlemmer i New York havde planer om at flytte til Ohio om foråret. Forfølgelserne i New York var blevet større, og missionærernes fremgang på deres rejser havde peget i vestlig retning for Kirkens videre skæbne.

Den anden årlige konference blev afholdt i juni 1831 i Kirtland, Ohio. På daværende tidspunkt var de fleste af medlemmerne fra New York flyttet vestpå, og deltagerne i konferencen talte to tusind. Kirken havde haft stor fremgang, siden de oprindelige seks medlemmer gennemførte organiseringen den 6. april 1830.

Ved denne konference blev en del mænd ordineret til embedet som højpræst for første gang i Kirken. Der blev også kaldt 28 ældster til to og to at rejse til det vestlige Missouri og prædike undervejs. Profeten udpegede, at det var blevet ham åbenbaret, at de hellige ville oprette Zion dér.

Disse missionærer, der indbefattede Joseph Smith, tog af sted „uden pung og taske“, idet de med kraft prædikede undervejs, medens de stadig fjøede nye medlemmer til Kirken. De kom til Jackson County, Missouri, midt i juli måned, og de blev fulgt af alle de hellige fra Colesville, New York, som midlertidigt havde slået sig ned i Ohio, og derefter drog de sammen mod vest. På et sted, som hed Kaw, hvor det nuværende Kansas City ligger, begyndte de en bosættelse under ledelse af profeten og Sidney Rigdon.

Den første bjælke til det første hus blev lagt af tolv mænd, der repræsenterede de tolv israels stammer. Landet blev indviet til de helliges indsamling, og de tilstedeværende indgik pagt om „at modtage dette land med taknemmeligt hjerte“ og „forpligtede sig til at holde Guds lov“, og at „se efter, at andre af deres brødre holds Guds love.“

Således blev den første mormon-koloni oprettet i Missouri. Senere på sommeren vendte Joseph Smith, Sidney Rigdon og andre ledende brødre tilbage til Kirtland, Ohio. I de næste syv år var Kirkens virksomhed delt mellem to steder, tusind engelske mil fra hinanden, i og omkring Kirtland, Ohio, i nærheden af det nuværende Cleveland og Jackson County i nærheden af det nuværende Kansas City. *(Fortsættes.)*

G U L D K O R N

Beundre drengen, der handler som en mand, men hav medlidenhed med manden, der handler som en dreng!

Der er mange mennesker, som ustandselig taler om fordelene ved organisation, sammenslutning, forening, men som aldrig selv har været i stand til at organisere deres eget liv.

En klog mand kan begå dårskaber, men kun en dåre gentager dem.

Nogle mennesker undværer, hvad de har brug for, for at kunne skaffe sig det, de ikke har brug for.

Det er lige så let at forstå, at vi har været til før, som at vi er til nu; det er mere fornuftigt at tro, at vi vil vedblive at være til, end at tænke, at vi engang aldeles vil ophøre.

Vi kan ikke have fred med os selv, så længe som vi ikke er i harmoni med enhver kendt sandhed og ikke adlyder enhver kendt lov.

De mørkeste skygger, der falder over livet, opstår ved, at et menneske står sig selv i lyset.

De fleste mennesker bruger den første del af deres liv til at odelægge den sidste del.

Til

MOR!

*Da jeg var lille, var du den af alle,
jeg tryggest fulgte, hvor min vej blev blind;
hver gang din klare stemme hørtes kalde,
sprang der gnist af glæde i mit sind.*

*Da jeg blev større, prøved jeg at fatte
den verden, som var din bag dine ord.
Du var så rig; hvad var det vel for skatte,
som gjorde dig så rolig og så stor?*

*Din verden — jeg fik aldrig sikker viden
om denne kerne af urørlig ro.
Vi var dog eet engang for længe siden,
men vi blev stadig mere delt i to.*

*Din verden, mor, og min — to søsterfloder
som brød sig vej fra samme kildevæld;
du ville altid være helt min moder,
men den, jeg ville elske, var d i g s e l v.*

*Og derfor kan det hændte, når jeg fatter
omkring din alt for modertravle hånd,
jeg glemmer, du er mor og jeg er datter,
og føler, vi er børn af samme ånd.*

*To mennesker med hver sin skjulte viden,
med hver sin længsel og sin ensomhed,
to, som var eet engang for længe siden,
som mødes nu i det, vi ikke ved.*

Grethe Heltberg.

Præstedømmet.

Den 15. maj 1829 var den dag, der af Herren var blevet udvalgt til at gengive det åronske præstedømme til jorden på, efter det havde været borttaget fra jorden i mange hundred år.

De, der var blevet udvalgt til at modtage magten og myndigheden af det himmelske sendebud, som var blevet sendt for at besegle det på deres hoveder, var Joseph Smith og Oliver Cowdery. I den lille by Harmony i Susquehanna County, Pennsylvania, var disse to unge mænd optaget af den guddommelige opgave at oversætte Mormons bog fra guldpladerne, som Joseph Smith havde fået af englen Moroni på Cumorah høj.

„En bestemt dag,“ står der i profetens optegnelser, „gik vi ud i skovene for at bede og adspørge Herren angående dåb til syndernes forladelse, som vi havde fundet nævnt, medens vi var ved at oversætte pladerne. Medens vi således bad og påkaldte Herren, viste et himmelsk sendebud sig i en strålende sky, og efter han havde lagt hænderne på vore hoveder, sagde han: „I Messiaë navn meddeler jeg eder, mine medtjenere, det åronske præstedømme, som indehaver nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og dåb ved neddyppelse til syndernes forladelse; og dette skal aldrig igen borttages fra jorden, førend Levi sonner atter frembærer et offer for Herren i retfærdighed.“

Kort tid efter blev det hellige melkisedekske præstedømme også gengivet til jorden ved guddommelig åbenbaring og tilsynekomsten af Peter, Jakob og Johannes, som beseglede dette præstedømme på Joseph Smiths og Oliver Cowderys hoveder

Siden præstedømmet er blevet gengivet, er det blevet ført ud til næsten alle dele af verden. I titusindvis af drenge og mænd har fået beseglet præstedømmet på sig og har nydt godt af dets fordele og velsignelser. I dag står præstedømmet som et stort og stærkt bolværk i Kirken og som et ledende lys for tusindvis af mænd.

Præstedømmet er en stor gave og velsignelse, som kun er givet til forholdsvis få her på jorden. Det medfører store forpligtelser og ansvar, heri iberegnet en eksemplarisk levevis.

KIRKEN UDE OMKRING . . .

I løbet af dette år vil et rekonvalescenthjem med 70 senge, som ejes af Kirken, kunne tages i brug. Rekonvalescenthjemmet står i forbindelse med Primary-børnenes hospital i Salt Lake City, Utah.

En model i hel størrelse til en ny statue, der viser profeten Joseph Smith, som modtager guldpladerne af englen Moroni, er blevet godkendt til opstilling på tempelpladsen i Salt Lake City, Utah. Monumentet skal udføres i bronze og granit.

Den nye Santa Rosa stav, som for nylig blev organiseret i Kalifornien, er den 181. stav indenfor Kirken og den 19. i denne stat.

Hvad er hensigten med dette liv?

S v a r e n e :

Adventister:

„Mennesket er skabt til Guds ære. Det er vort mål at arbejde sammen med Gud for den guddommelige plans fuldførelse. Dette liv er ikke en del af det evige liv. Udødelighed er en Guds gave.“

Baptister:

„At søge at kende og gøre Guds vilje. Dette er begyndelsen til et liv med evig fremgang.“

Jesu Kristi kirke af sidste-dages hellige:

„Det jordiske liv er en prøvstand, som tilbyder muligheder og erfaringer til forberedelse for evig udvikling. Hjælper med til at udvikle og demonstrere sjælens karakter.“

Den græsk-katolske kirke:

„For at fuldkommengøre os og gøre os værdige til saligheden i det evige liv.“

Englands kirke:

„At lære retfærdighed og herliggøre Gud, samt forberede os til et evigt fællesskab hos Gud. At bringe os Guds rige.“

Lutheraner:

„At søge Gud og hans frelse og bringe vantro til Kristus. Man må bøje sig for den Helligånds vejledning for at finde livets bestemte hensigt.“

Methodister:

„At berede sjæle til et evigt fællesskab hos Gud og de forløste. Målet er at leve et kristent liv.“

Presbyterianer:

„At herliggøre Gud og for evigt glæde os sammen med ham. At søge frem mod en kristelig personlighed.“

Den romersk-katolske kirke:

„Gud skabte os til at kende ham, til at elske ham og tjene ham i dette liv og til for evig tid at være lykkelige hos ham i det tilkommende liv.“

Unitarer:

„Kun at finde frem til de højere værdier, som er opdaget gennem menneskenes erfaringer og uden hensyn til nogen egentlig hensigt.“

Kredslærernes budskab

Den fjerde trosartikel.

„Vi tror, at evangeliets første principper og ordinancer er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus. 2) Omvendelse. 3) Dåb ved begravelse i vandet til syndernes forladelse. 4) Håndspålgelse for den Helligånds gave.“

Det er naturligt, at tro på den Herre Jesus Kristus er den første ting, der kræves af os, fordi der findes intet andet navn givet under himlen, ved hvilket mennesket kan erholde frelse. Kristus siger: „Jeg er vejen, sandheden og livet, og der kommer ingen til Faderen uden ved mig.“ Hermed menes, at vi skal efterleve de bud og love, Kristus har givet os, og modtage Hans forsoning for vore synder.

Omvendelse betyder, at vi skal vende os bort fra alt det, vi hidtil har gjort forkert; vi skal efterleve rigtige og sande principper, hvor vi før efterlevede falske eller forvanskede principper og ordinancer, for Kristus siger: „I dyrker mig forgæves, idet I lærer ting, som er menneskebud.“

Vi skal derefter, som en pagt mellem Gud og os, lade os døbe ved nedsenkning i vand til syndernes forladelse. Dette er den måde, Han har lært os, det skal gøres på. Det er et billede på, at det gamle menneske begravnes med Kristus til døden og opstår med Ham igen til det evige liv.

Derefter følger som det fjerde princip håndspålgelse for den Helligånds gave. Efter man har erkendt Jesus Kristus som verdens Frelser og Forløser og har omvendt sig fra sine syn-

der og med et angergivent sind har gjort pagt med Gud gennem dåben, vil vi gennem Guds bemyndigede tjenere modtage den Helligånd, som skal vejlede os ind i al sandhed, men den store gave, som modtagelsen af den Helligånd er, kan meget let forspildes, da den Helligånd kun kan vejlede os og være hos os, når vi efterlever budene og holder os rene både på legeme og sjæl.

Den, som er tro indtil enden, skal arve det evige liv!

Henry Løjborg.

„Nyt fra hjælpeorganisationerne“

Kvindelig hjælpeforening

I sidste måned fejrede vi oprettelsen af vor organisation den 17. marts 1842. Den blev guddommelig indstiftet og med et storslået formål for øje.

Må vi atter her oplyse alle søstrene om disse instruktioner, som blev givet af profeten Joseph Smith:

1. Her er en organisation, som vil vise, hvordan man skulle arbejde.
2. Lære evangeliets sandheder og adlyde Guds bud og befalinger.
3. Opmuntre brødrene til at gøre godt.
4. Have omsorg for de fattige.
5. Søge efter dem, som trænger til hjælp.
6. Hjælpe med til at opbygge og styrke de moralske forhold.

Vi har lejlighed til at arbejde og bringe glæde og trøst til de syge, de trængende og de sorgfulde samtidig med, at vort arbejde bringer os vor himmelske Faders velsignelser.

Minnie B. Sørensen.

Præsidentinde for Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse
i den danske mission.

Kvindelig hjælpeforenings møder.

Vore møder begynder kl. 19,30, men allerede kl. 19 er de første mødt og tager plads og hilser på andre søkende. Ældre og helt unge møder først — de, der har børn hjemme, skal jo have poderne lagt i seng og lavet mange andre ting, før de kan komme afsted, en husmoders tid er stærkt optaget. Men stille kommer de ind med blanke øjne og smil om munden. Ikke

alene er det godt at være blandt søskende, men der lever i deres sind en forventning om, hvad godt aftenen vil bringe af lærdom og underholdning. Der er gerne et fint program med sang, oplæsning eller en lille tale før lektierne. De, der har med lektierne at gøre, er meget dygtige og har studeret og gennemgået alt, så der er som regel en fin diskussion om emnet.

Når tiden er omme, og vi må slutte, er det næsten med sorg, for vi var gerne blevet sammen meget længere, men også med tak for den opbyggende aften, og så har man det næste møde at glæde sig til!

Kredslærerinderne går ud en gang om måneden, og den aften, vi hører deres rapport, er meget interessant. Hvor gør de gode søskende et stort arbejde! og de er *glade* for deres arbejde, hvor de føler, at de gør en indsats.

Ved arbejdsmoderne er der en iver for at hjælpe, for at få lavet noget til vore basarer og til velfærdsrummet. Alle vil gerne yde alt, hvad de kan for den gode og sunde sag.

Jeg tror, at kvinderne føler stærkt for Kirken og dens orden, og at enhver efter bedste evne støtter Kirkens arbejde — og i særdeleshed Kvindelig hjælpeforening.

Str. Jane Rudholt,
Århus.

Søndagsskolen

*Lad os alle atter samles
værdigt om vort nadverbord,
nyde brød og vand til minde
om vor Herre Jesu ord.*

(Nadververs for maj—juni.)

En af de mest virkningsfulde metoder til at „forstærke et emne“ er den kloge brug af illustrationer og andre synlige hjælpemidler. Undervisning er en indviklet kunst. Vi må benytte afvekslende metoder, hvis vor undervisning skal være effektiv. Fra første færd må man forstå, at forskellige slags illustrerende hjælpemidler fortjener en plads i næsten enhver lektie, og at der er ikke noget så godt som en illustrerende måde at undervise på. Det fremhæves gang på gang af autoriteterne, at opdragelse ved hjælp af illustrationer ikke er en metode, som man skal erhverve sig ved lærere, men at den skal læres og benyttes som et hjælpemiddel ved al anden undervisning. Forsøg har vist, at brugen af illustrerende materiale har en betydelig værdi ved undervisningen ved at give konkrete erfaringer som grundlag for tænkning og forståelse.

Følgende er nogle gode eksempler på materiale til brug ved illustrerende undervisning i søndagsskolen:

1. Billeder af folk, steder, begivenheder eller ideer.
2. Landkort.
3. Søkort.
4. Fortegnelser og skitser.
5. Prøver eller facsimile-gengivelser af genstande.
6. Film.
7. Lysbilleder.

Det er enhver lærers pligt at bruge det billedmateriale, som kan give konkrete erfaringer til eleverne som grundlag for forståelsen.

Vi ville gerne forsyne Dem med alle disse ting, men for øjeblikket er dette desværre umuligt; imidlertid kan de fleste af disse ting findes i aviser, tidsskrifter osv., hvis vi blot er opmærksomme på dem. Det giver arbejde, men vor søndagsskole er vigtig skal vi arbejde på dens fremgang?

Richard C. Jensen.

Valeen Sørensen.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Primary

Så kom maj, og dermed fik vi foråret tilbage igen med al dets strålende glans, alle dets blomster, nye grønne blade, det friske grønne græs, som får hvert hjerte til at synge af taknemmelighed for alt det smukke, vi har at fryde os over.

Maj måned bringer enhver, der arbejder i Primaryorganisationen, en følelse af glæde og forventning mod vor årlige konference og den anledning, vi derved får til at komme sammen og modtage inspiration fra vor himmelske Fader. „Thi hvor to eller tre er forsamlede i mit navn, der er jeg midt blandt dem.“

Vi håber inderligt, at denne maj-konference har bragt Dem glæde, således som De virkelig glædede Dem til med så stor forventning og en bøn i Deres hjerte for det privilegium, De havde til at være i stand til at give folket et budskab gennem Primary-børnene.

Et lille NB!

Vi glæder os stadig til at modtage et billede af Deres Primary-klasser tilligemed en artikel. Husk, at vi ligeledes vil være glade for at høre om aktiviteter, som måtte have interesse som eksempler for andre Primary-klasser.

Valeen Sørensen.

Henny Holmegaard.

Primary's hovedbestyrelse.

Genealogisk forening

Ved vore distriktskonferencer er der blevet talt og sunget om vor Frelser og alt, hvad Han har gjort for os.

Men vi glemmer altid så hurtigt, hvad vi har hørt! Kristi forsoning frelser os ikke, men gennem den fik vi en chance til at udarbejde os en frelse. Vore kære, som er gået på den anden side, vil også få anledning til at modtage eller forkaste Hans frelsende budskab. Herren elsker alle sine børn, både de, som kaldes de døde og os, som kaldes de levende.

Lad os bestandig huske det ansvar, som påhviler os overfor vor afdøde slægt, mens vi endnu lever her på jorden og er i stand til at arbejde. Ingen af os veed, når vor tid er omme!

Ida P. Lübbers.

Inger Pedersen.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen

Som De ved, vil et af højdepunkterne ved vort ungdomsstævne i juni blive et „Guld og grønt bal“ fredag aften den 29. juni. Vi håber, at hver gren vil sende en dronning til at repræsentere sig ved dette bal. Hun bør også have en kavaller, en af de unge mænd fra grenen.

Når dronningen og hendes kavaller skal vælges, håber vi, at det vil blive gjort på en sådan måde, at ingen vil føle sig forurettet, og at alle værdige unge piger i grenen vil have lige chancer for at blive dronning.

For at være værdig til at blive dronning ved et „Guld og grønt bal“, skal de unge piger opfylde følgende betingelser:

1. Være mellem 16 og 25 år.
2. Tage aktiv del i ungdomsforeningens program og deltage i Kirkens øvrige møder regelmæssigt.
3. Holde visdomsordet.
4. Leve et liv, der på alle måder svarer til Kirkens lærdomme.
5. Det er ikke nødvendigt, at de unge piger er medlemmer af Kirken, men de skal leve op til Kirkens standarder.

Her er nogle få forslag til udvælgelsen af dronningen blandt alle de gode unge piger i Deres gren:

Den dag, Deres „Guld og grønt bal“ afholdes, skaffes en blomst for hver af de værdige unge piger i Deres gren. Et stykke papir vikles rundt om stilken på hver blomst. Skriv „Dronning“ på et af disse stykker papir, og lad alle de andre være blanke.

Giv hver af de værdige unge piger et flag på en stang, smukt

indhyllet. Når flagene foldes ud, er de alle på nær eet, „Guld og grønt“-flag — det ene er et dansk flag. Naturligvis betegner det danske flag da dronningen.

Eller brug en anden plan i lighed med ovenstående til at vælge Deres dronning blandt de værdige unge piger.

Dronningens kavaller skal vælges på lignende måde (hvis der er flere værdige unge mænd) og skal opfylde de samme betingelser.

Hovedbestyrelsen for ungdoms-
foreninger,

Ruth Hansen.

Richard C. Jensen.

Distriktskonferencerne i den danske mission - foråret 1951

København, 31. marts—2. april.

Med en godt besøgt og smukt fremført koncert lørdag aften den 31. marts begyndte Københavns distriktskonference. I et program, som bestod af korsange, soloer, en dameterzet, en missionærkvartet og en violinduo, blev historien om Kristi liv og mission fortalt i tale og musik. Præsident Edward H. Sørensen talte kort til forsamlingen, som talte 271, om frelsensplanen, som Jesus Kristus selv havde bragt til verden. Alt dette dannede en inspirerende indledning til den tre-dages konference. Koret var under ledelse af br. Ejnar Corelli, og br. Niels Hendriksen var organist.

Tidlig søndag morgen blev 7 nye medlemmer ved en enkel og smuk højtidelighed døbt som medlemmer af Kirken. Der var en vidunderlig ånd tilstede ved dette møde, som varede ved gennem resten af konferencens møder.

Kl. 8,30 mødtes medlemmer af præstedømmet og Kvindelig hjælpeforening i to særskilte møder, hvor Kvindelig hjælpeforenings møde var under ledelse af dens hovedbestyrelse, og præstedømmet var under ledelse af missionens præsidentskab. Der var 57 tilstede ved præstedømmets møde, hvor præsident Henry Løjborg og præsident Edward H. Sørensen gav råd og vejledning til brødrene. Kvindelig hjælpeforenings møde blev overværet af 57 søstre, og programmet blev udført af lokale søstre og Kv. hj. sangkor under ledelse af Valborg Johansen.

Under søndagsskolens møde, som begyndte kl. 10, blev der fremført et program, hvorved børnene talte, og søndagsskolens sangkor sang. Efter dette korte program blev tiden overgivet til

præsident Sørensen, og der hørtes fra så mange missionærer, som tiden tillod. Tilstede: 224.

Søndag eftermiddag kl. 14 afholdtes et nadvermøde, hvorunder Kirkens autoriteter blev opretholdt, og forskellige afløsninger og indsættelser i missionen og distriktet blev foretaget. Ældste Roger L. Hansen blev afløst som distriktspræsident, og i stedet indsattes ældste Dan R. Olsen. Resten af mødet var overladt til præsident Sørensen, som gav os alle et inspirerende budskab. Tilstede: 130.

Konferencens sidste møde begyndte kl. 19, og det blev et møde, som længe vil blive husket af alle de 223, som overværede det. Sammen med tre vidunderlige taler fra præsident Richard C. Jensen, præsident Henry Løjborg og præsident H. Sørensen fra missionens præsidentskab og forskellige musiknumre fra sangkoret, dannede dette møde den bedste afslutning på en uforglemmelig konference, som man overhovedet kunne tænke sig.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen og under ledelse af distriktspræsident Roger L. Hansen.

I forbindelse med konferencen afholdtes mandag aften kl. 19 en pionerfest. Alle de tilstedeværende damer bar forklæder og medbragte små madpakker, som blev afleverede ved indgangen. Festen begyndte med en film om pionerernes liv i Kirkens tidligste historie og to sketches, som viste pionerernes arbejde og fester. Derefter deltog alle 227 tilstedeværende i afsyngningen af fællessange, som bestod af pionersange, som efterfulgtes af pionerdanse, hvori alle deltog med stor muntherhed. Derefter blev de madpakker, som damerne havde medbragt, solgt tillige med saftvand og desserter. Efter endnu nogle danse sluttede denne aften, efter at alle havde tilbragt en vidunderlig aften sammen.

R. L. H.

Ålborg 7.—9. april 1951.

Emne for konferencen: „*Jesus Kristus, verdens Frelser og Forløser*“.

Konferencen indledtes lørdag aften med en vellykket koncert. Ålborg grens sangkor under missionær, str. Ida P. Lübbers' inspirerende ledelse glædede os med nogle af Kirkens smukke sange. Afvekslende med koret hørte vi forskellige sang- og musiknumre. Missionspræsident Edward H. Sørensen takkede koret for den smukke indsats og opmuntrede os alle til at efterleve Herrens befalinger. Tilstede 230.

Konferencen fortsattes søndag morgen kl. 8.30 med præstedømsmøde og Kvindelig hjælpeforenings møde. Ved Kvindelig hjælpeforenings møde, som blev ledet af præsidentinde, str. Minnie B. Sørensen, talte en række søstre fra de forskellige

grene i distriktet, og hovedbestyrelsen gav raad og vejledninger. Vi hørte nogle smukke sange, sunget af Kvindelig hjælpeforenings kor under ledelse af str. Judith Larsen. Præsident Richard C. Jensen takkede søstrene for det store arbejde, der udføres i foreningen, og opmuntrede dem til at fortsætte det gode værk. Tilstede 52. Ved præstedømmets møde talte præsident Richard C. Jensen over præstedømmets magt og bar et personligt vidnesbyrd. Missionspræsident Edward H. Sørensen stillede syv spørgsmål, der omhandlede ethvert præstedømsmedlems pligter.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole. Distriktspræsident Val J. Hancock bod velkommen, særlig til alle de tilreisende søskende. Et program med deltagelse af repræsentanter for de forskellige klasser blev udført. Børnesangkoret under ledelse af str. Judith Larsen sang nogle smukke sange, der gjorde stor lykke. Tiden blev overgivet til missionspræsidenten, som kaldte ti missionærer frem, og disse havde hver lejlighed til at holde en kort tale og bære deres vidnesbyrd. Tilstede 232.

Kl. 14.30 afholdtes nadver- og vidnesbyrdmøde, hvor 16 nye medlemmer fik håndspåleggelse. Kirkens autoriteter blev opretholdt, og efter nadveren sang Kvindelig hjælpeforenings kor et par smukke sange, og til sidst fik søskende lejlighed til at bære deres vidnesbyrd. Der var en vidunderlig ånd tilstede ved dette møde. Tilstede ca. 200.

Aftenmødet kl. 19 blev konferencens højdepunkt. Tiden blev overgivet til missionspræsidenten, som først gav ordet til præsident Richard C. Jensen. Præsident Jensen udtrykte sin tak for den tid, han har tilbragt her, og holdt derefter en inspireret tale over konferencens emne: „Jesus Kristus, verdens Frelser og Forløser“, og opmuntrede os indtrængende til at overholde Guds befalinger. Præsidentinde, str. Minnie B. Sørensen opmuntrede os til at være forberedte, til ikke at lade os vente til den sidste dag, men begynde nu, ellers kan det være for sent. Præsident Henry Løjborg bar sit vidnesbyrd og opmuntrede os også til at benytte tiden og tage imod det vidnesbyrd, der gives os. Missionspræsident Edward H. Sørensen holdt en brændende inspireret tale over, hvorledes man får et vidnesbyrd, og fortalte om, hvorledes han selv på en vidunderlig måde havde fået et vidnesbyrd om sandheden af Guds evangelium. Det var en tale, som gjorde et dybt indtryk på os alle, og det vil bidrage til at styrke vort eget vidnesbyrd, så vi kan få kraft og styrke til at modstå de vanskeligheder, som kan komme på vor vej. Imellem talerne sang koret, og vi hørte en sangsolo ved str. Karna Bredegård Jensen.

Distriktspræsident Hancock takkede alle, som havde været

tilstede ved konferencens møder, hvorefter koret sluttede mødet med „Den hellige stad“. Tilstede 241.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen og under ledelse af distriktspræsident Val. J. Hancock.

Mandag aften afholdtes en vellykket fest med skuespil og salg af forfriskninger og håndarbejder. M. K.

Esbjerg, 14.—16. april.

Distriktskonferencen i Esbjerg indledtes med en koncert lørdag aften. Koret, som var under ledelse af missionær Rex V. Smith, sang en række smukke sange, afvekslende med musik- og sangnumre ved søskende og missionærer fra distriktet. Missionspræsident Edward H. Sørensen takkede koret for den stille og inderlige stemning, der havde været over dets sange, og som passede så godt til konferencens emne „Jesus Kristus, verdens Frelser og Forløser“. Tilstede 150.

Konferencen fortsattes søndag morgen kl. 8,30 med præstedømsmøde og Kvindelig hjælpeforenings møde.

Ved præstedømsmødet talte præsident Henry Løjborg og missionspræsident Edward H. Sørensen om præstedømmets pligter og ansvar og opmuntrede brødrene i deres ansvarsfulde kald. Tilstede 41.

Ved Kvindelig hjælpeforenings møde, som blev ledet af str. Minnie B. Sørensen, gav hovedbestyrelsen forskellige instruktioner, og søstre fra Esbjerg, Fredericia og Kolding gav i taler og sange deres bidrag til den gode ånd, der var tilstede, ligesom Kvindelig hjælpeforenings kor under missionær, str. Alice Rasmussens ledelse glædede os med sang. Til slut talte præsident Richard C. Jensen til søstrene. Tilstede 42.

Søndag kl. 10 afholdtes søndagsskole, hvor der først vistes et program fra de forskellige søndagsskoler i distriktet. Særlig interessant var det at se, hvorledes børnene i 1. klasse undervises ved hjælp af billedemonstration. Efter programmet blev tiden overgivet til missionspræsidenten, som kaldte 12 missionærer fra de forskellige byer i distriktet frem, og de gav hver en kort tale over konferencens emne. Tilstede 156.

Kl. 14 afholdtes et nadver- og vidnesbyrdmøde. Efter velsignelse af et lille barn og håndspålæggelse af 5 nye søskende, blev Kirkens autoriteter opretholdt, og efter nadveren havde søskende lejlighed til at bære deres vidnesbyrd. Særlig betagende var det, da br. Rasmussen fra Haderslev, som er invalid, stod op og bar sit brændende vidnesbyrd om den glæde og velsignelse, han føler ved evangeliet. Tilstede 90.

Konferencens sidste møde afholdtes søndag aften kl. 19. Efter distriktspræsident J. G. Bjarnson havde budt velkommen,

blev tiden overgivet til missionspræsident Edward H. Sørensen, som først gav ordet til 2. rådgiver i missionens præsidentskab, præsident Richard C. Jensen, der talte om sit personlige vidnesbyrd om, hvorledes vi gennem evangeliet kan se, at Gud elskede verden, at han gav sin Søn, for at vi kan frelses. 1. rådgiver i missionens præsidentskab, præsident Henry Løjborg, talte derefter om Kristi genkomst og om, at vi må være forberedt og ikke tænke så meget på vort eget kors, men på at hjælpe andre med at bære deres. Til sidst talte missionspræsidenten om den tro, vi har på livet efter døden, og om Kristus som menneskehedens store læremester, der har sagt: „Jeg er vejen, sandheden og livet, der kommer ingen til Faderen uden ved mig.“

Imellem talerne hørte vi forskellige sang- og musiknumre af koret og af søskende og missionærerne fra distriktet. Tilstede 118.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen og under ledelse af distriktspræsident J. G. Bjarnson.

Mandag aften afholdtes en vellykket fest under Esbjerg grens ledelse. Efter forskellige sang- og musiknumre viste missionspræsidenten nogle udmærkede film, som han selv havde optaget, hvorefter der var salg af forfriskninger. Tilstede 95.

M. K.

Eksemplets magt i kredslærerarbejdet.

Mange kredslærere har beskæftiget sig stærkt med, hvilken slags budskab de skulle give i hvert hjem. Selvom det er meget vigtigt, at hver familie får et virkelig godt budskab, så skulle der dog også tages et vist hensyn til en bestemt del af kredslærerarbejdet, som er af stor betydning for enhver kredslærers fremgang. Goldsmith sagde: „Man kan give en bedre prædiken ved hjælp af sit eget liv end ved hjælp af læberne“.

Værdien af at sætte et godt eksempel kan ikke overdrives. Kredslærere skulle først optage de lærdomme i deres eget liv, som de håber at gøre til fundamental betydning i andre menneskers liv. Paulus lagde eftertryk på vigtigheden af både lærdommens ord og eksempel, idet han sagde: „Giv agt på dig selv og på undervisningen; hold ved dermed, thi når du gør dette, skal du frelse både dig selv og dem, som hører dig.“ (I brev til Timotheus, 4: 16.).

Ved samme lejlighed lagde Paulus eftertryk på eksemplets betydning, idet han formanede den unge Timotheus på følgende måde: „Lad ingen ringeagte dig for din ungdoms skyld, men bliv et forbillede for dem, som tror, i tale, i vandel, i kærlighed,

i tro, i renhed!" (I brev til Timotheus, 4:12.) Paulus understregede her, at eens opførsel og eksempel på bedste måde viser eens ægte oprigtighed.

Næsten enhver efterligner ubevidst et eller andet karaktertræk hos andre. Derfor udøver gode eksempler så stor indflydelse på vore medmennesker. Eksempler fordrer respekt og skaber ønsket om at leve på samme måde som de, der beundres og æres for deres retskaffenhed og gode karakter.

Kredslærerarbejdets vigtigste krav er at vide, hvad man skal lære søskende om, og hvordan man skal lære dem det. Eksemplet er det bedste middel at undervise ved. Dersom alle kredslærere først ville sætte et eksempel, så ville det forenkles problemet om, hvad der skulle læres.

(Oversat fra „The Improvement Era“.)

Emigranten.

*Det lokker og drager derude mod vest,
hvor bjergene stræber mod sky,
og skal jeg end stride mod storm og blæst,
jeg veed, jeg finder et ly.*

*Det ulmer og gløder i hjertet herinde,
når budskabet drager mig frem,
min sjælefred jeg altid vil finde
så nær mit himmelske hjem.*

*Og skal jeg end kæmpe hver dag og hver stund
med mig selv og andre derude,
og falder tanken på mark og lund,
og vædes end øjnenes røde,
da søger jeg lykken på vej og sti,
og freden i hjemmet går ind,
aldrig vil jeg gå i hi,
men kæmpe med fredfyldt sind.*

*Nu drages der atter mod Zions land
mod håbet og længselens stad,
langt bort fra hjemmets smilende strand
jeg synger mit afskeds kvad.
Farvel mine søstre og brødre kær',
vi mødes dog atter engang,
må Gud velsigne jer hver især
og syng til Guds pris en sang!*

Br. Rudolf Kiær,
Århus.

Fra missionsmarken

De unge kan!

Billede taget under banketten i København gren.

Lørdag aften den 17. marts blev der i København gren afholdt en banket for Kirkens ungdom, det vil sige M-mændene, Gleanerpigerne og Mia Maids og enkelte specielt indbudte. Vi var inviterede til kl. 18 og var blevet anmodet om at møde op med godt humør og spisebestik, hvilket vi selvfølgelig alle efterkom, i hvert fald for det førstes vedkommende. Vore unge værtsfolk, M-mænds- og Gleanerrådet, havde slået sig sammen med lederne for M-mændene og Gleanerpigerne og arrangeret en virkelig dejlig og fornøjelig aften for de 61, som var mødt op. Da vi kom ind i salen, var der dækket lange borde, som var festligt pyntede med blomster og levende lys. Efter en kort velkomst og velsignelsen af maden gik vi i gang med den lækre middag, som smagte vidunderligt. Under middagen blev der holdt en del taler, sunget specielle forfattede sange i aftenens anledning, ja, der var endog en „banketpost“ med personlige hilsener til flere af festens deltagere. Efter middagen blev tiden overgivet til præsident Edward H. Sørensen og hans hustru, som ledede os i forskellige fornøjelige selskabslege. Aftenen sluttede med dans for de lokale søskende og venner, og det var en træt men alligevel glad ungdom, der omsider tog afsked, og alle var enige om, at de havde tilbragt en uforglemmelig aften.

Bestyrelsen i ungdomsforeningen ønsker at sige en inderlig tak til alle, som medvirkede til at gøre denne aften så festlig;

vi påskønner meget deres store arbejde, og vi opfordrer dem til at fortsætte på den vej, de er begyndt. Hjertelig tak!

På ungdomsforeningens vegne,
Thora Clausen,
præsidentinde.

Nyt fra Odense gren.

Kvindelig hjælpeforenings fødselsdag blev fejret på en smuk måde i Odense gren, idet der var planlagt et program med taler, underholdning, og til slut bød man på et chokoladebord, hvis alsidige indhold var blevet skænket af søstrene og venner, der altid stiller sig beredvillig, når de bliver bedt om hjælp.

I påsken havde G. U. F. planlagt en udflugt, men desværre satte sne og regn en stopper for et sådant arrangement. I stedet spillede der volleyball i O. B. C. hallen i to timer, hvorefter der var bordtennisturnering i kirken. Dagen sluttede med en biograftur for alle deltagerne, hvor man så „Annie Get Your Gun“.

Nyheder fra Horsens.

Lørdag den 17. marts afholdtes en basar, hvortil der var mødt ca. 250 søskende og venner, som alle tilbragte en dejlig aften i hinandens selskab. Århus grens sangkor var kommet tilstede for at synge nogle få numre. Den store sal i håndværkerforeningen var meget smukt pyntet. Halvdelen af programmet blev udfyldt med en morsom sketch. Ved basaren var der mange forskellige boder, og Kvindelig hjælpeforening sørgede for mange gode sager til at spise.

W. E.

D Å B

KØBENHAVN:

1. april:

Thora Karoline Henriksen, døbt af ældste Verl H. Petersen, håndspåleggelse af missionspræsident Edward H. Sørensen.

Inger Tove Hentzen, døbt af ældste Knud Hentzen, håndspåleggelse af samme.

Carl Martinus A. Sjøberg, døbt af ældste Herschel Pedersen, håndspåleggelse af samme.

Michaela Kristine Sjøberg,

døbt af ældste Verl H. Petersen, håndspåleggelse af samme.

Tove Sjøberg, døbt af ældste Verl H. Petersen, håndspåleggelse af ældste Roger L. Hansen.

Ulla Sjøberg, døbt af ældste Verl H. Petersen, håndspåleggelse af ældste Henry J. Løjborg.

Edith Ella Sjøberg, døbt af ældste Verl H. Petersen, håndspåleggelse af ældste Richard C. Jensen.

ESBJERG:

14. marts:

Agnès Betty Gellert, døbt af ældste Milo L. Price, håndspå-læggelse af samme.

Birthe Lizzie Jørgensen, døbt af ældste V. Rex Smith, håndspå-læggelse af samme.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken.

Velsignelser:

Ålborg: 4. februar: Harald E. Jensen og Anne Oline Sørensen Jensens tre børn, Torben Vinther Falch Jensen, Birger Vinther Falch Jensen og Grete Vinther Falch Jensen, blev velsignede af henholdsvis ældste Theodor Alfred Madsen, ældste Jacob C. Jensen og ældste Val J. Hancock.

Robert H. Røgilds og Christa Henriette Madsen Røgilds' to børn, Gilbert Røgilds og Grethe Røgilds, velsignede af henholdsvis ældste Val J. Hancock og ældste Stant Johnson.

4. marts: Hilmar F. Lassen og Oda Helene Nielsen Lassens lille søn blev velsignet af ældste Hilmar Lassen og givet navnet John Hilmar Lassen.

Århus: 16. marts: Otto H. Møller og Edith Kajhøj Petersen Møllers søn, Carl Møller, blev velsignet af ældste Don L. Christensen.

Ordinationer:

Ålborg: 18. marts: Jens Marinus Kristensen ordineret til diakon af ældste Val J. Hancock.

Århus: 12. marts: Otto Henri Møller ordineret til diakon af ældste Don L. Christensen.

Niels Rasmus Nielsen ordineret til lærer af ældste F. Boyd Russell.

Odense: 5. marts: Wilhelm Hansen ordineret til diakon af ældste Douglas Andrus.

Fødselsdag:

Frederikshavn: Den 15. april fyldte søster Edel H. Nielsen Jakobsen 80 år, og vi vil herved ønske søster Nielsen hjertelig til lykke med fødselsdagen!

Emigrationer:

København: 19. marts: Følgende søskende emigrerede til Magrat, Alberta, Kanada: Jean Gilbert Hansen, Edith Ragnhild Hansen, Elo Helton Rafn Hansen, Ketty E. Rafn Hansen og Kirsten Annette Hansen.

29. marts: Ane Lise Olsen emigrerede til Salt Lake City, Utah.
Iva Anna Larsen emigrerede til Ogden, Utah.

Ålborg: 16. februar: Ella Jensen Nielsen emigrerede til Salt Lake City, Utah.

Århus: 26. marts: Tove Katrine Bruun emigrerede til Draper, Utah.

4. april: Marius Christian Nielsen og Margrethe Nielsen emigrerede til Salt Lake City, Utah.

Esbjerg: 29. marts: Benjamin Andersen emigrerede til Salt Lake City, Utah.

Missionærflyttelser:

Den 29. marts: Francille B. Hansen fra København til Odense.
Marilyn Baird fra Esbjerg til København.

Alice Fay Rasmussen fra Odense til Esbjerg.

Den 30. marts: Ingeborg O. Petersen og Niels L. Petersen fra Odense til Århus.

James P. Thomas fra Herning til Århus.

Douglas R. Harmon fra Århus til Herning.

Den 3. april: Larry D. Slaughter fra København til Slagelse.

Den 10. april: Keith Johnson fra Randers til Horsens.

Wayne Ellingson fra Horsens til Randers.

Dan W. Andersen fra København til Sønderborg.

Robert Breinholt fra Sønderborg til Århus.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres arbejde i den danske mission:

Den 3. april: N. Mardell Nielsen efter sidst at have arbejdet i Slagelse.

Den 7. april: Cecil W. Hopkins efter sidst at have arbejdet i Århus.

Den 16. april: Roger L. Hansen efter sidst at have arbejdet i København.

Den 18. april: John D. Wall efter sidst at have arbejdet i København.

Den 18. april: Brentnall H. Barlow efter sidst at have arbejdet i Odense.

Den 1. maj: Don L. Christensen efter sidst at have arbejdet i Århus.

Den 1. maj: F. Boyd Russell efter sidst at have arbejdet i Århus.

Den 1. maj: Hollis R. Johnson efter sidst at have arbejdet i Odense.

Den 1. maj: LaVerle Morley efter sidst at have arbejdet i København.

*Følgende byer er blevet genåbnet af missionærerne
den 1. februar 1951:*

Åbenrå — af ældste LaMoine Anhder og ældste James O. Mason.

Løgstør — af ældste Clyde J. Cooley og ældste Frank E. Lund.

Helsingør — af ældste John G. Bjarnson og ældste Kenneth B. Baugh.

Viborg — af ældste Hyrum M. James og ældste Vernon A. Hansen.

Fra den 1. april 1951 vil Viborg høre ind under Ålborg distrikt i stedet for som før under Århus distrikt.

Alt stof, som ønskes optaget i „Skandinaviens Stjerne“, bedes indsendt til „Skandinaviens Stjerne“s kontor, Priorvej 12, København F., inden den 10. i måneden forud for den måned, hvor det ønskes udgivet.